

droomcontact

In de avondschemering
sloop je geleidelijk
naar mijn huis
Je schimmige gestalte
nestelde zich
voor de kieren van mijn deur
Je warme adem
stroomde vermengd
met de kille buitenlucht
m'n kamer binnen
Je warmte
vulde langzaam
de kamer
in de richting van mijn bed
over de haren
op mijn huid
M'n lichaam binnen
via m'n ademhaling
En in m'n slaap
ademde ik jou
diep m'n lichaam in
via m'n bloed
m'n hersenen & dromen in
nestelde ik me
naast jou
in de maanverlichte buitenlucht
proefde je geur
diep in mij
en waren we samen
'n hele droom lang

ik schreeuw

ik schreeuw bij dag
ik schreeuw bij nacht
omdat MIJ niemand mag
met volle kracht

ik val bij zon
en ik val bij maanlicht
ik val zo grof
telkens weer op mijn gezicht

ik krabbel
en sta weer op
tot het rammelt
in mijn kop

en ik zwicht voor mensen
ook al wil ik ze niet zien
gehoorzaam aan al hun wensen
en voel de spijt nadien

ik schreeuw bij nacht
en ik schreeuw bij dag
ik schreeuw altijd zacht
omdat niemand mij horen mag

ik schreeuw zeker niet zeker
ik schreeuw zeker niet luid
ik schreeuw meestal 'n meter
-soms anderhalve- voor me uit

je zilveren vingers snijden de lucht
in stukken geluid nabij onhoorbaarheid
maar ik voel hoe de klanken de haren
op mijn huid laten trillen
ik versta je niet
je zilveren vingers spreken niet m'n taal
en je strelingen zijn kil ,kostbaar
maar verliezen hun waarde op m'n huid
je zilver kent wel liefde
 maar geen tederheid
je handen kunnen wel strelen
 maar je zilver snijdt
door m'n huid
 door m'n ingewanden
 door m'n gevoel
 door m'n denken
tot m'n ziel diamant fonkelend
 krast en kerft op je vingers
je kunt nu beter gaan
ik wil niet voor je sterven
niet meer voor je bestaan
laat me alleen sterken en helen
 m'n wonden vertalen
je woorden je liefde mijn pijn
omdat ik ze niet van binnen
 kan begrijpen
omdat wij niet kunnen zijn
en ik weer ik moet worden

met een enkele stap

met een enkele stap
niet bewust gemikt
zonder onbewuste kracht
vermoordde ik een stad
liet de huizen trillen
tot de hele massa het begaf
een korte ademhaling lang
een seconde langer kort
en alles bezweek zonder zucht of woord
werd tot een groot stenen graf

met bloemen heb ik haar toen bestrooid
heb haar woorden met mijn gal bespuwd
en haar zinvolle zinnen zacht verkracht
voor haar hoofd een aureool van ijsbloemen gemaakt
en deze plechtig aangebracht
fluisterde woorden van betroffenheid om
tot een zilveren nacht
plaatste deze als een bloemenzee
over haar stenen graf

ik geloof niet in mannen

Je handen braken m'n lichaam af
als een oud gebouw dat gesloopt moest worden
met gebalde vuisten groef je 'n graf
je zei, om m'n zonden te bedekken
't duister waar ze thuis hoorden
en geen lucht hun schreeuw verplaatsen kon
je spraak boorde gaten in mijn ziel
met de taal van jouw god
die jou, omdat je Zijn woorden herhaalde,
barmhartig tot zich nemen zou
maar mij, onwillig Hem te citeren,
om mijn eigenwijsheid zou verstoten
van onder de aarde hoorde ik m'n zonden trillen
als Hij Zijn zoon was
dan was Ik Haar dochter
als Hij 'n man was
dan had IK een vrouw willen zijn
je vouwde je handen
om met Zijn woorden de lucht te reinigen
die mijn zonden met hun taal nog meer vervuilden
en met je voeten stampte je
de aarde zachtjes aan
ik keek je aan en zei "ik geloof niet in mannen"
-je bedekte je oren-

"ik geloof in het zijn"

lydia

zacht & verderfelijk
spreidt haar stem over oren
naar ingewanden
trilt haar angsten in tonen
 & vallen
gilt haar wetten in metrum
en vilt kleine dieren in haar teksten
wraakt ieder in het kraken van haar stem
behaagt met doornen haar verhalen
en daalt soms als sterven men stiltes
en haalt uit in scherven en kiltes
maakt de dagen zoel &
verderfelijk schoon
en verleid me, als ware ik haar zoon

ijldroom (sonic youth)

tonen vallen aritmisches
tussen lichaam & houding
en elk miniscuul deel
wordt pauseloos vergroot geprojecteerd
opnieuw en opnieuw in gedachten
m'n lichaam, vocht; koudzweet
 draait er in om en om
dode cellen fluisteren zichzelf levend
 en in m'n hoofd
kan de stemmen voelen maar versta ze niet
begrijp ze niet als ze trillen
verwijt niet wat ze willen
de tonen splijten op de vleugelslagen van motten
ritmes vergeten hun houding
 bulderen 'n slaaploze roes
kan niet staanliggenzittenlopen
wil niet gaanbiddenvittenhopen
en ogen branden gaten in de muren
de nacht zuurt, verstikt
 ik kots perfecte driekwartsmaten
 tot twee keer toe

...jij.....

als ik je in woorden zou kunnen passen
je zachte huid en karakter
je zuivere stem en bedoelingen
je tedere strelingen en woorden
ik zou je lezen
 binnenstebuiten en
 achterstevoren citeren
je aanhalen bij elke gelegenheid
als ik je in woorden zou kunnen krijgen
je klank en geur
de blik in je ogen
je glimlach en gevoel
dan zou ik je met mijn diepste stem
 door de bossen heen laten trillen
over het water en in m'n oren
ik zou willen dat alles je zou kunnen horen
als ik je in woorden zou kunnen beschrijven
je jij , je jouw , je ik
je innerlijke wezen
maar er zijn geen woorden die passen
er zijn nooit woorden genoeg
die met hun klanken zo diep kunnen reiken
als jij dat bij mij doet

ik spreek vlammen

ik spreek vlammen
en taal vol vuur
met m'n assen stem
en als ik zwijg
dan brandt de spanning
de mensen gieren
en ik wakker, zwijg
en schroei van verlangen
spreek tot ieders spijt niet
maar brand de woorden
 in tapijten
zolang m'n moeder 't niet ziet

rita

de wind zweeg
terwijl we al je spullen
naar de auto droegen
en de wolken rustten voor de zon
ik keek toe
hoe al je bezittingen
de auto vulden
-in de schaduw-
en brak mijn hart
ik was nog een keer
tussen jouw armen
tot je in de auto zat
hoorde hoe de motor startte
en toen je wegreed van ons huis
keek je om, ik zag je zwaaien
de hoek om ging je,
weg van mij
achter bleef ik, met de schaduw
en 'n huis vol zonder jij

rozen

rozen willen stiltes met hun handen voelen
en doden er hun klanken mee
rozen willen sterven, als ze eeuwig bloeien
in koud water, stromende zee
rozen willen , als ze kunnen, altijd blijvend
in stil water sterven in de wind
rozen wachten in de winter
en afstanden in tijd
tot de warmte ze laat bloeien
tot de zomer zich de winter spijt

de nachten

de nachten liggen wakker van mij
en mijn dromen , bloederig broeiend
nestelt de angst zich in hun duistere hart
mijn slaap sluimert haar beelden
door de nacht heen
en ik voel hoe ze huivert
als ik ontwaak om wederom in te slapen
me vraagt , smeekt
om over haar te waken
haar mijn duistere onderbewuste
te besparen
als in m'n slaap
alle remmen op m'n denken loslaten
maar de nacht,
m'n ogen kunnen haar niet verdragen
trillen verhalen door haar heen
tot de dag me weer laat ontwaken
keer op keer

stervend witte meren

stervend witte meren
roemen met hun zang
de dalende lucht
rotsen steevast- omarmd
bloed op waterspiegel
de oever fluistert om haar pijn
weet wat haar de nacht zal erven
het water kan niet zachter worden
enkel nog 'n reflectie zijn
de lucht vloekt in haar dalen
niets is nu meer rein
enkel klank rest haar betekenis
in 't ontbreken nu haar zijn

nietsding

je bent mijn nietsding
'n interpunctie zonder woorden
de plaats waar alles was
en nooit meer is
je bent mijn nietsding
'n niets dat immer is
'n dingloos ding
zonder poeha
je bent mijn nietsding
geen intenties
geen bedoelingen
gewoon niets
dat altijd is

de dagen cijferen zich weg

tergend langzaam kruipen de dagen

door het kalenderjaar

in minuten en uren

verdeelt de verveling zich

echoënd door de gedachteloze ziel

de leegte zingt haar stille tonen,

toont haar lege zang

in donkere silhouetten maanlicht

over de gevoelloze steden

en tikt , tikt weg

in het wachten

van gisteren

nog voor vandaag begonnen is

wordt de datum dagloos

zoals gisteren en daarvoor

branden de dagen weg in nummers

en hun passieloos encore

en geen zonnewarmte laat 't hart slaan

en geen regen maar wijzers tikken

vrijheid verslikt zichzelf in cijfers

tot ze langzaam stikt

de aarde verkocht

bloedende ingewanden

 lekken van onder het asfalt

zacht redeloze waanbeelden

losgetrapt door voorbedachte treden

lost controle over m'n leden

als schuld voor 't leven

zedes & moraal projecteren fragmentarisch

beelden op m'n netvlies

en branden in m'n gezichtsveld

het oordeel van vlekken in luisteren

 en negeren

achter gesloten deuren

 spoelen zoute tranen

 bebloede voeten schoon

over gehuurde bodem

 rolt 't lichaam zich uit

en luistert hoe de kankercellen

zich onder de aardkorst vermeerderen

hoe 't lichaam z'n schepper gelijkt

in gedachten en onder de leden

woordloos

zeg wat je heimelijk verzwijgt
als je woorden falen
met de dieptes van je ogen
de klank van je lichaamstaal
in vlezen metrum
tril de kleur van je ogen
in geluidsgolven
op m'n trommelvlezen
en je zwijgend horen voelen
om je denken tastbaar te maken
zonder gesproken taal

wachten

de zomer lijkt leeg
als haar stralen zich niet in je ogen weerspiegelen
m'n woorden missen ieder gevoel
als hun klanken afsterven eer ze je bereiken
m'n lichaam vervreemdt van me
als het broeiend hitsig onstilbaar draait
zonder het geluid van je ademhaling
en de smaak van je tong
m'n huid wil je hele lichaam voelen
als de nacht 'm afkoelt
de hitte zich tussen m'n benen concentreert
de halfslaap vergeet je afwezigheid steeds weer
je troebele afwezigheid in m'n dromen zweeft
als ik niet kan vliegen
en 't vocht - enkel van m'n zweet en ijlkoorts
vult de ruimte met mijn eigen geur
alles wat bij je hoort blijft uit

C2H5OH

H2dood slikt en vervalt
grote scheppen vaalheid
als tegenbezitbare massa
schenken adem aan hiaten
een korst van zoetpraatjes
haar wil handen lager hebben
en krabben de woorden
luisteren en knikken
H2dood overvalt te grote slokken
de tijd in zichzelf kerend
bracht de slaap zo overvallend
en de roes in koffiebruine walmen
en mistig wit zonlicht

kon ik maar

kon ik maar muggen eten
op leugens teren
de waarheid verbreden
verboden uitbrengen op massa manipulatie
gedachtencontroles & seksuele uitspattingen
vergeten
in woordloos argumenteren redden
ezelsoren op belangen zetten
lucht in voedsel omzetten
met elleloos gezever 't land besproeien
en vruchtbare woorden laten groeien
niet dichten , maar openen
niet sterven , maar 't leven verloochenen

zen

ik verdenk niemand, kom niet verder dan ver
iemand heeft m'n denken ontkracht
en maakte de ruimte in m'n hoofd zen

ik gedenk niemand, want ik heb niemand gekend
niemand maakte mij onzeker
niemand roofde mijn stem
ik ril enkel soms om de leegte
in 'mijn niets is alles zen

ik schenk niemand mijn leven
dat ik roofde uit het niets
en aan alles zal gaan geven
als ik verdergaan vertik

ik bedenken verder dan het leven
wil nu niet langer stilstaan
maar leven in de leemte van nu
de kou als kou ervaren
en de pijn niet meer ontkrachten
want nu is constant
en nu de keus, mijn acties, mijn weten
tot deze oneindige nu-lijn
zichzelf weer raakt

je lichaam in het schemerlicht
snijdende blik
en je sex-grijnzende glimlach
met diep donkere stem
woorden spreken
die m'n bloed razen laten
m'n knieën week zich overgevend
aan je wellust
de lijnen van je lichaam
eisen mijn handen
hun te volgen
schetsmatig voelen
en met dierlijke sex vullen
je geur maakt m'n hoofd
 lichtzinnig
en de wil los om
je duistere sensualiteit
 te proeven
me over te geven aan de smaak van je lichaam
me te onderwerpen aan
 je instincten
 je fantasieën
jouw lichaam en mijn lichaam
samen moeten

stilte in cirkels

de stilte om me heen
breekt in cirkels
het onbereikbare
laat verlangens
via m'n voeten
over de aarde stromen
water uit m'n gedachten
vruchtbaar
om woorden te planten
en zinnen te verbouwen
de zin van leven
 in deze stilte
kan ik 't groeien oogsten
en koesteren in taal
woorden die 't geluid

ontgroeien

waarvan de klank
de lucht ontbreekt
maar in de schedel schalt
vanaf beinkte pagina's
de stilte omarmend
terwijl je ogen luisteren
en dezelfde stilte
jouw oren omsluit

de buren

waar vloeit de stilte ons heen
als de buren negerend bekers
tegen de muren drukken en niet-luisteren
naar de onuitgesproken woorden
in ons subjectief verlangen
wat broeit de kilte om tot steen
als de muren beherend zeker
tegen de buren drukken en niet-luisteren
naar de onuitgesproken angsten
ineensluit uit onderdrukt verlangen
wie voelt zich wild en obsceen
als de ruimte zich bloedend vergroot
zich verhangt in apathie
en steeds verderaf groeiend
inwaarts naar z'n stilte graait
en 't niets zeggen verzwijgt

vanaf de maan

geil gretig glimlachende gezichten

staren me na

op trappen

in gangen

vanuit huizen

(vanaf de maan)

uit de riolering

stroomt een zacht verlangen

maar ik trek me nergens iets van aan

Ik weet dat ik nu stevig door moet lopen

op trappen

in gangen

vanuit huizen

(vanaf de maan)

en met iets te groot genomen passen

de zwaartekracht z'n gang moet laten gaan

val telkens weer

van trappen

van gangen

van huizen

vanaf de maan

met m'n neus in geile boter

wie laat die hier toch steeds staan

lorelein

lieve hannelore
en hyacintefijn
zacht onzeker
anemonengerief
warm teder
lieve hanne
 lorelein
smakjes met je mond
hanne hannelore mijn
kattekruidepoezelief
hannelore hartedief

hanne hannelore spijt

distelstreling
hoer in habijt!

mijn ziel in je bast

de boom voor m'n raam staat
vast in de starre bodem
maar buigt van boven vrij
mee

met de wind
hij aardde zich hier jaren geleden
en zal mij ver overleven
de boom voor m'n raam staat
en elke nacht zal ik 'm omhelzen
en liefkozen met blozende konen
hem influisteren wie ik ben
en zacht m'n handen
over z'n bast laten glijden,
en mijmeren

'wil je nu bij me zijn'
de boom voor m'n raam staat
zal zich mijn geur nog na m'n dood
herinneren
in z'n ringen dragen
zijn bast zal doen denken aan mijn lijf
z'n bladeren vormen zacht m'n handen
ze zullen je vertellen wie ik was

of ben geweest
krassen, zachtjes op je ziel
in krakende takken
vertalen mijn hese stem

de woorden schrijven

seksuele interpunctie

meeslepende grammatica

en 'n uiterst trieste spelling van het lot

De meedogenloze metrische ritmen

De openheid van de rijm

zacht verbogen deviatie

gelijk gestemd mijn pijn

maar woorden kunnen zinnen spreken

vertalen voelen interalfabetisch

verlaten woorden zoals ze lijken

laten woorden lijken zoals ze zijn

vol zinnen in hun tegenspreken

zonder betekenis in hun feit

lalofoob

als ik niet in taal
maar met m'n ogen zou spreken
kon je me dan verstaan
als ik met m'n lichaam
me verwoorden zou
zou je dan kunnen luisteren
als mijn geluid geen woorden
maar klanken zou zijn
zou je dan ja knikken
als je me begreep

als wij onze eigen taal
zouden moeten maken
zou je dan mijn woordenboek zijn
naar de wereld toe

als ik de wereld buiten mijzelf
niet begrijpen kon
zou jij 'm dan vangen
en in 'n potje stoppen
voor mij

als iedereen mij de rug
zou toekeren
zou je ze dan 'n spiegel
voorhouden
zodat ik iedereen's gezicht
zou kunnen zien
en zou ik teruglachen
als ik dan
hun ziel zou zien

regen

vruchtbaar water
raakt m'n gemoed
met z'n hemelbakken vallen
en z'n ramentikkenvingers
'n fluisterend geruis
buiten nat koud in binnen
binden gedachten in grijs
op fauteuill van m'n zinnen
verliest geen oogwater
maar de gedachte dreunt des te zachter
vruchtbaar water tekent de lucht grijs
een kleur met m'n gedachten water regen zijn

niet luisteren naar binnen

de moraal slijt aan de wederhelft van de ontwikkeling
gemanipuleerd in de steden en onze hoofden
circulaire definities die zichzelf onderbouwen
op hun eigen existentie verder groeien
steeds verder van m'n intuïtie verwijderd

onrust temmen

ik werp m'n schaduw over je heen
om je hoofd te koelen
je gedachten zijn te heet
om nog te kunnen voelen
ik was je woorden in de rivier
om ze schoon te spoelen
en laat hun duistere ziel
met het water mee vloeien
ik leg m'n handen op je schouder
om je razernij te temmen
leg de zuivere tonen vast
om jou in te herstemmen
ik meng je zwart
naar kleuren terug
spreek je chaos
om tot rust
zet weer aarde onder je voeten
heropen je ogen , je hart
om weer te kunnen voelen
dat het leven lacht

(droom)

zacht & zwart

zwart & zacht mengt de nacht
haar krachtige duisternis
door de dagen
ik slaap geborgen in haar kracht
en laat me
door haar verhalen dragen

ze vlecht haar symbolische draden
door m'n haren , terwijl m'n ik rust
en in mij de ogen opent
voor al wat ik in kijken niet kan zien
de antagoon van m'n intellect
het denken dat brandt in m'n ziel
wordt tot beelden verwekt

zacht & zwart legt de nacht
de woorden in mij
tot zinnen en verhalen

zwart & zacht laat de nacht
me door mezelf heen dwalen

grijze nuances

het leven heeft geen houding meer
draagt zichzelf verder in z'n rustloosheid
en alle begin stompt in de aanvang af
haar hete rillingen

planten zich in mijn maag
de dag geeft geen draai meer aan
maar voelt eindeloos
en alle zinnen die ik zet

zweven weg
de avond is nog ver verwijderd
alhoewel de schemering vroeg aanzet
ik wentel door de grijze nuances
die de lucht in mijn kamer werpt
en woel met m'n gedachten
beweeg m'n lippen synchroon
op m'n lege woorden

kort kapitalistische affaire

voel je de pijn van onrecht
 matig je de slagen na de klap
 of applaudisseer je elke slag
 die volgt weg
hoon of honoreer je de stemmen
 weg
 luister je nog wel
of stoppen m'n woorden zich
 voor ze je oor bereiken
keren ze zich om en tegen mij
begraaf ik ze in de achtertuin
 in al hun obscuriteit
of moet ik me onderwerpen
aan hun grillen en trillingen
moet ik me angst in en weg benen
 door en weg duwen
de pijn van onrecht ondergaan
elke slag opnieuw m'n lichaam
 als doelwit aanbieden
en passief staan wachten op je
 massieve bal rechtloosheid
 me laten platwalsen
meeslepen in je machtsspel
 en al zijn onduidelijkheden
kun je je klapritme decoderen
 in m'n gevoelsalfabet
of heb je mij nooit m'n letters
 horen fluisteren
als ik 't uit wanhoop ook
 niet meer wist

uit m'n hart stroomt

aan de oever van de rivier
deelde al mijn gedachten met haar
vloeide mijn gevoelens in haar lichaam mee
werd haar zoon in geschreven woord
en stromende overgave
aan de krachten van de zee
aan de oever van de rivier
werden onze zielen een
hetzelfde troebele lichaam
dezelfde dijken om ons heen
ons vrij stromen beperkend
werd ik water en jij vlees
traden buiten de uiterwaarden
vloeiden over steen
onze gedachten de steden binnen
waar niemand ons begreep
de kracht die in het water huisde
ons sediment dat woorden schreef
de zinnen die op de stenen plakten
ons statement dat de aarde leeft
jij bent toen naar je oevers teruggekeerd
en ik beloofde dat ik bleef
om m'n woorden te laten stromen
vanuit m'n hart waar jij ooit dreef

de anoniemiteit van de stad

de eenzaamheid van de stad weerkaatst
de in de duisternis uitgevoerde
bewegingen van mijn lichaam
benadrukt met z'n eindeloze eenvormigheid
de kilte van de stad
geleidelijk overstemt de klank van de ochtend
in middaglawaaï overgaand
de ritmische echo
niet in staat om me af te leiden van de
bijna in lawaai verdrongen eenzaamheid van de stad
die vrijwel onvoelbaar geworden is onder de verdovende geluidsmist
maar 't monotone ritme van m'n voeten
benadrukt 't alleen alleen alleen, bij elke stap opnieuw alleen
altijd weer alleen
tussen massief stenen klanken
vallen tranen als verdorven vlucht
op de grijs geasfalteerde bodem

de woorden van de stad weerklinken
in het sterven van haar publiek

humeur

ik ben kwaad

ik zou oude omaatjes van hun fiets af willen duwen

om m'n ouders te kwellen 'n absolute idioot huwen

kleine onschuldige jonge poesjes pesten

en iedereen's diepste gevoelens kwetsen

gemene dingen over stomme mensen zwetsen

en het geduld van nachtcassieres uittesten

ik ben boos

ik wil het meisje in de bus aan haar haren trekken

voorbijgangers wijzen op hun gebreken

tegen alle mensen zeggen dat ze zo zeuren

dat hun parfum zo ontzettend meurt

en zeker op die stads-coureurs

met hun vette automobiel

die hun auto op het fietspad parkeren

of mikken op m'n wiel

ik ben gemeen

en kras gedichten in het lak

dring voor in de kassa-rij

en schop kinderen voor de grap

maak alleen maar stomme mensen blij

en voer honden hun eigen kak

ik hoef niet meer met jullie allemaal

hiep hiep humeur

hiep hiep asociaal

göteborg's satans-kaffe

zwart bitter mijn tong
brandend zuur in maag
ogen groeien wekkende vlammen
de nicotine brandt
 m'n longen zwart
langzaam sissend vurig
breekt de leegte in m'n slapende lichaam
wekt & wakkert
spieren spannen
ogen wijd geopend
slaap nog diep van binnen
ongemerkte onslaap doezelt me
cafeïne zwarte wekker
broeit de dag verder in m'n high
loodzwevende stappen
om kop wederom te vullen
tot ik niet meer weet of slapend of wakker
en zweef zwart bitter door m'n bestaan

masturbatie en alliteratie

'n vochtige viva vrouw
vulde haar vlezige vagina
met haar vroom voluptueuze vinger
luid brullend brieste ze beestachtig
vunzig vocabulaire uit
terwijl haar hitsige handen
haar knoestige clitoris kietelden
met schelle schreeuwen schoten
haar hunkerende hollywood klanken
het ledige luchtruim luidkeels
tegemoet, tot een tamelijk
oorverdovend orgasme overtuigend
haar bevrediging bevestigde

de werkelijkheid van de kamikaze foetus

welkom in de wereld van verkapte slavernij
waarin er samen voor ons door ons besloten wordt
wat we eigenlijk niet willen maar gewild worden
je hele leven wordt je geschoold om binnen de lijnen
te kleuren
te schrijven
te denken
te leven
te sterven
en buiten de lijnen wordt de lijn frontlinie
en is het vechten
tegen de regels
tegen de wetten
tegen de vooroordelen
voor het overleven
over de lijnen loopt alles soepel (zonder denken)
tussen de lijnen loopt alles stroever
en buiten de lijnen loopt 't leven van 't land

welkom in de realiteit van 't kapitalisme
waar alles in cijfers met waarde past
van jongs af aan leren we cijfers tellen
en in ons groeien stellen we hun waarde vast
verstrengelen ze in onze normen
de cijfers tellen boven de aarde
de cijfers tellen de ondergang af
de cijfers kopen zich de aarde
die ons ooit gegeven was
de cijfers cijferen de dagen weg
voor brood en onderdak
welkom in de wereld
die dun door onze werkelijkheid heen schemert
welkom in de wereld

waar je met je voeten op rust
waarnaar niet wordt geluisterd
die geen stem heeft in demo(n)cratie
die nooit economisch heeft verzonnen
ooit inspiratie was voor de kunst
welkom in de wereld gelegen onder beton
en asfalt, baksteen en asbest her en der
welkom in de wereld waarnaar je luistert
met je voeten, als je dat nog kunt
welkom op de korst waar al onze voorouders rusten
welkom op de wereld die ons het leven heeft gegeven
die langzaam onder onze hebzucht
haar eigen leven offert
aan haar ongeboren vrucht

blanco y negro

ik stierf in je armen
m'n bittere ik
m'n zondige daden
m'n duistere licht
het doem dat ik dacht
m'n haat op de wereld
alles verstomde
toen ik jou had die nacht
we deelden ons denken
ik duister jij licht
en in de grijze massa
voelden wij ons verlicht

met aarde bedekt

ik sloot m'n ogen
misschien waren 't maar 5 minuten
en jij was weg
in 'n ogenblik van windstilte en ongemak
een enkele gedachte
de aarde onder m'n voeten
kneedbaar en vol leven
leek ineens niet meer oprecht
alsof alles me hier had laten staan
om zonder mij verder te gaan
en 't leven om mij heen
dof doorklinkend
door de muren om mijn oren
zodat ik enkel nog de onrechtvaardigheid
van het bestaan verstaan kon
ik kon de duisternis in het zonlicht
proeven op mijn tong
zag de bladeren van de bomen
hun duistere mantra's ademen
en ik inhaleerde de geur van de dood
diep in ,door m'n neus
m'n vingers woelde ik door de aarde
alsof het je lichaam was
dat voor me opgebaard lag
en begon je met zand te bedekken
eerst je voeten, je benen
je romp
toen ik bij je aangezicht kwam
keek ik in mijn eigen ogen
en bedekte ze met zand
ik sloot mijn ogen
misschien waren 't maar 5 minuten
en jij was weg

ik zie je bladeren groen vochtig op en neer deinen
in een eindeloze stroom van grijs-tinten
ik weet het zou eens iedere dag kunnen zijn
ik ken altijd als grijs-mogelijkheid
en al het vocht dat het licht niet breekt wegens sterktegebrek
ik zie je bladeren en dat kort de tijd qua invulling in
geen winter
ik zie je dagen gedeeld in dag en nacht
maar nacht is gewoon een donkerder grijs
of elektrische gloed ingekleurd in welke teint dan ook
ik zie je dagen , bruut ingedeeld in uren minuten seconden honderdsten
onzichtbaar voor het oog verdwijnen in het altijd
en wordt zelfs een leven de kortste gedachte
en jij wil dat ik die gedachte zelf bezit
ik zie je aan mij een stroom toe-eigenen
en ik probeer te balanceren
je delicate evenwicht voelt mij een lijn van liefde
meer dan geld mij ooit van laten houden kan
geld is het grijs-immers geen mogelijkheid warmte
enkel in het korte moment van verbranding
geld heeft niet calorieën genoeg
en toch willen we allemaal in haar baden
voor haar vele grijs-mogelijkheden
ze heeft mij al meerdere malen stiekem verleid
en elke keer als ik me in zijn gebruikte
hoeren-aars bevredig
ervaar ik al mijn geluk enkel in grijs-tinten
jouw grijs licht op en laat mij als een prisma
al je kleuren reflecteren
net zoals een glimlach op mijn gezicht
soms ontsproten met een zo moeilijke geboorte
soms gestorven reeds voor betrachten van het licht
hoe licht hoe donker hoe cyclisch ga ik weer in je terug
als ik jou indeel in de kleinste stukjes
kom ik elke keer weer terug tot ik ontsnap aan je zwaartekracht

ik droeg je naam op in papier en winters zelfdestructieve reflectie
maar de woorden dansen macabere walsen als je niet kijkt
drijven je wanen mee in de ritmische passen cirkels
en jij stond je naam af in het vuur dat je papier omringde
ik wil jullie omarmen maar enkel dodelijk gas ademend
vertrokken jullie en mijn lichaam stond daar als nieuw
eenzaam en de dood onder mijn kleine hielen
en groeide er terwijl ik leerde staan aan vast
de dood sleep ik nu in elke pas mee
de cryptische magere Hein die mijn eten niet slikken kon
ik vulde tafels met buffetten uitbundig in lekkernij
maar je roerde enkel je vingers om het vlees
toen het reeds schimmelende was lief te kozen
ik droeg je naam op en af maar nooit voor
ik wilde niet dat ze allen keken hoe ik je naam weerklonk
en de dood onder mijn voet zacht zou rillen van genot
jij mist het intellect nodig voor deze poëtische verhalen
wij luisteren allen naar gediplomeerde stemmen
jij gedrogeerd en autodidact onwaardig onze oren
maar ik murmur achter hun ruggen fluister in
tegen hun gezag en negeer hun onderbouwde kritieken
die nooit lager komen dan het hoofd
wij schrijven vanuit onze tenen vanuit de dood
vanuit de wortels van het leven tot het gas de lucht vervangt
en dodelijk de adem en anderen onze namen opdragen
het intellect verloochenen en het hart openen
en tonen meer van het zelf dan geschreven taal
verdragen zou kunnen maar de woorden vloeien voort
en dragen voort en op in papier en winterse zelfdestructie
en weerklinken in het ritme tussen de woorden
en weerklinken in het metrum tussen de macht